

Двоє у місті, яке не зупиняється

Написав Юлія Юліна
Середа, 05 грудня 2012, 10:43

Джерело: [Буквоїд](#)

Чи можуть двоє людей, які живуть у великому місті, здавалося б, одним життям, одного весняного дня зустрітися? Чи правда, що чоловік і жінка - дві половинки одного цілого? Чи правда, що є люди, створені одне для одного? Які у них шанси віднайти гармонію у величезному місті, що поглинає все й усіх? Це ті питання, які порушує в романі авторка Дельфін де Віган.

У романі «Підземні години» усього лише два головних персонажі: чоловік і жінка. Саме навколо них зосереджена вся оповідь, саме про їх долі йдеться.

Життя Матільди - це наперед розписаний одноманітний графік, якому вона слідує днями, тижнями, місяцями. Метро, електричка, офіс, електричка, метро, дім. Ото й усе життя. Проблеми на роботі. Замкнене коло, з якого вона намагається знайти вихід і не може. Від того страждають її діти, спостерігаючи, як мама втомлена приходиться додому й не хоче, не може розмовляти, бо не знає, що втішного сказати своїм синам. Усе її тіло, обличчя, кожен жест і міміка виказує хронічну втому, брак енергії, ентузіазму і... самотність.

«Інколи Матільда мріє про чоловіка, якого б вона спитала: «Чи можеш ти мене полюбити? З усіма проблемами в моєму житті, з моєю силою та з моєю втомою?». Про чоловіка, котрий би знався і на болю, і на радощах, і на пристрасному прагненні чогось... Який би не злякався ні її сліз за посмішкою, ні її сміху посеред ридань. Про чоловіка, який би знав».

Кожного ранку Тібо прокидається і вирушає за викликами. Він - дільничний лікар, відвідує хворих, які не можуть самостійно дістатися лікарні. Його чергування часом тривають по 12 годин на добу, і це, власне, і є його життя.

Двоє у місті, яке не зупиняється

Написав Юлія Юліна

Середа, 05 грудня 2012, 10:43

«За роки роботи він навчився впізнавати самотність. Ту, якої не видно, приховану в цих злиденних помешканнях. Ту, про яку не говорять».

Тібо щодня бачить страждання інших людей: стареньких бабусь, за якими нема кому доглянути, молодих жінок, яким трохи більше за тридцять і які вже гіпотетично можуть мати пухлину мозку, чоловіків, які хочуть покінчити життя самогубством, наляканих дітей. Йому хочеться щиро допомогти їм. І він допомагає. Але й сам він страждає... страждає від самотності. І ніхто не може порятувати його від цього. Він мріє про жінку, яка полюбить його таким, який він є, яка його підтримуватиме, буде для нього розрадою й опорою. Його думки й бажання абсолютно співпадають з думками Матільди, яка в цей час десь в іншому кінці міста бореться із власними проблемами. Вони обоє змучені, обезсилені і однаково потребують душевного тепла. Але Місто не зупиняється, воно перемелює всіх, ніби м'ясорубка, на фарш, воно встановлює свої закони, свої механізми, свій плин життя. Сонми людей рухаються в метро в одному напрямку, не помічаючи одне одного. То ж чи зможуть двоє людей у цьому натовпі одного дня зустрітися? А якщо зустрінуться, то чи змінить ця зустріч щось у їхніх життях? Про це читач дізнається тільки з останньої сторінки роману. Тож муситиме дочитати до кінця.

Загалом це дуже сумна історія і, мабуть, найбільше тим, що правдива. Будь-яке велике місто - це й великий пресинг, який не кожен витримає. Тут цифри на табло в метро й цифри на годиннику важать більше, ніж люди. Кожен думає, як би йому не спізнитися на роботу і встигнути вскочити у найближчий потяг, ущільнити інших, і хай навіть комусь від цього ущільнення стане погано.

У великому місті кожен сам за себе. Тут не пробачають. Тут поступально й цинічно мстяться. І кожен боїться за власну шкуру й не наважується стати на захист справедливості. Людина не здатна самотужки протистояти «машині», яка нещадно її завоює, й програє. Бо вона - сама. Самотня. Самотність червоною ниткою проходить через увесь роман.

Історії абсолютно незнайомих одне одному людей: Матільди й Тібо - щільно переплітаються у творі. Таке враження, ніби у повітрі літають якісь флюїди, що переносяться від її свідомості до його, і навпаки. Здається, ніби вони мислять на одному рівні. Саме тому книжка не поділяється на іменовані чи навіть пронумеровані розділи, а подається як цілісна історія, складена з епізодів, кожен з яких починається з нової сторінки заглавною літерою.

Двоє у місті, яке не зупиняється

Написав Юлія Юліна

Середа, 05 грудня 2012, 10:43

Роман - невеликий за обсягом і дуже концентрований. Події у ньому не розпорошені, а послідовно викладені з розставленням акцентів. Інколи складається враження, що у творі діє ще й третій головний персонаж - Місто. Воно живе своїм життям і підкорює людей, тож йому відведене чільне місце у книзі. Бачимо тут численні описи міського ритму: безкінечні затори, аварії, затримки транспорту, незадоволені обличчя людей, лайки і т.д. Це - Париж двадцять першого століття. Такий час. Такі люди.

Як на мене, назва роману - дуже вдала, а обкладинка - концептуально оформлена, яскрава, книгу хочеться брати до рук і читати. Роман - психологічний, експресивний і нікого не залишить байдужим. Із кожною сторінкою читач усе більше пройматиметься духом Франції, відчуватиме динаміку міста, співпереживатиме разом із героями.